

Soukromá obžaloba viní obžalovaného z přečinu zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/27, spáchaného tím, a) že se v červnu 1929 vyjádřil o soukromé obžalobkyni, že uschovává ovocnou zmrzlinu a vozík na ni v chlívků na kuřata, b) že dne 27. července 1929 před okresním soudem ve Falknově n. O. při přelíčení v této věci prohlásil, že vozík soukromé obžalobkyně na zmrzlinu stojí nyní v blízkosti záchodu. (Bylo totiž trestní oznámení podáno 22. června 1929 u okresního soudu ve Falknově n. O., tímto soudem byla tato trestní věc 4. dubna 1930 postoupena krajskému soudu v Chebu, kamž došla 5. dubna 1930, kdež podán byl obžalovací spis 28. května 1930). Poněvadž podle § 34 odst. 1 zák. čís. 111/27 trestní řízení pro přečiny náleží výlučně sborovým soudům prvé stolice, namítá zmatečnī stížnost promlčení, an spis teprve po uplynutí šestitýdenní lhůty § 34 odst. (2) cit. zák. došel k příslušnému krajskému soudu v Chebu. Námitku tu nelze uznati za důvodnou, ano jest nerozhodné, že stíhací návrh, byv v zákonné šestinedělní lhůtě § 34 odst. (2) cit. zák. (§ 530 tr. zák.) podán u nepřislušného soudu ve Falknově n. O., a byv pak tímto soudem postoupen příslušnému krajskému soudu v Chebu, došel k tomuto soudu teprve 5. dubna 1930, tedy po uplynutí oné lhůty.

Pro výrok shora pod b) uvedený byla soukromá obžaloba rozšířena ještě při přelíčení 27. července 1929. Zmatečnī stížnost namítá, že se soud neusnesl o přípustnosti rozšíření, že rozšíření samo jest právně bezvýznamné, stavši se u nepřislušného okresního soudu ve Falknově n. O., a že si soukromá obžalobkyně samostatně stíhání pro tento výrok nevyhradila a ve třech dnech návrhy na zahájení zákonného řízení nepodala. Ani tuto námitku nelze uznati za oprávněnou. Šlo o případ § 279 tr. ř., kdy jest použití ustanovení § 263 tr. ř. Podle § 263 tr. ř. pro rozšíření obžaloby na nový skutek není třeba zvláštního mezitímního nálezu soudu a netřeba, by byl souhlas obžalovaného udělen výslovně, stačí svolení mlčky, činem konkludentním. Tím, že soud 27. července 1929 po rozšíření obžaloby dále jednal, projevil, že shledává rozšíření přípustným, nanejmeně an obžalovaný neprotestoval. Že se tak stalo u nepřislušného okresního soudu, není rozhodné právě tak jako podání stíhacího návrhu u nepřislušného soudu, jak shora vyloženo. V souzeném případě ostatně přivolení obžalovaného podle § 263 odst. 1 posl. věty tr. ř. vůbec nebylo třeba, ano nešlo o jiný čin, přísněji trestný, nýbrž zase jen o zlehčování podle § 27 cit. zák. A poněvadž přivolení obžalovaného nebylo třeba, nedošlo vůbec k odepření přivolení toho obžalovaným a tím k případu druhého odstavce § 263 tr. ř. a nebylo vůbec třeba výhrady samostatného stíhání pro čin nově přibývší.

Čís. 4343.

Obsahuje-li leták stať závadnou s hlediska skutkových podstat § 14 čís. 3 a 5 zák. na ochr. rep., dopouští se oněch přečinů nejen, kdo obsah letáku sestavil a dal vytisknouti, nýbrž i, kdo jej rozšiřoval, znaje jeho obsah.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Zm II 248/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 8. dubna 1930, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 3 a 5 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., přečinem šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 1—3 téhož zákona a přestupkem § 23 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 3 ř. zák. z roku 1863, zrušil napadený rozsudek, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými oněmi přečiny, jako zmatečný, a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, přihlížeje k nedotčenému výroku o vině pro přestupek podle § 23 tisk. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnosti, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a) a 10 § 281 tr. ř., nelze upřítí oprávnění. Stížnost ovšem není v právu, pokud se domnívá, že se přečinu podle § 14 čís. 3 a 5 zák. na ochr. rep. nemůže dopustiti rozšiřovatel letáku, obsahujícího stať závadnou s hlediska těchto skutkových podstat, nýbrž jen ten, kdo obsah letáku sestavil a dal vytisknouti. Stačí v tomto směru odkázati na ustanovení § 39 čís. 2 zákona na ochranu republiky, podle něhož je čin vykonán, byl-li spáchán v tiskopise nebo v rozšiřovaném spise, a které jest vykládati podle § 7 tr. zák. v ten rozum, že, byl-li zločin (v souzeném případě arcit' přečin — viz § 239 tr. zák.) spáchán obsahem tiskopisu, jsou vinni týmž zločinem (přečinem) kromě jiných tam uvedených jednotlivců vůbec všichni, kdož při tisku nebo při rozšiřování spolupůsobili, ač lze-li na ně vztahovati obecná ustanovení §§ 1, 5, 6, 8, 9, 10 a 11 tr. zák. Že stěžovatelé letáky, o něž tu jde, rozšiřovali, a to způsobem s hlediska § 23 tiskového zákona zakázaným, stěžovatelé připustili a nenapadá tento výrok ani zmateční stížnost, takže po objektivní stránce rozsudek nevykazuje žádné vady. Leč dalším předpokladem, by mohli rozšiřovatelé letáku býti uznáni vinnými přečiny, jichž skutkovou podstatu objektivně naplňuje obsah letáku, je, že rozšiřovatelé letáku jeho obsah znali, a tu nelze stížnosti upřítí úspěch, pokud dotyčný výrok napadá důvodem zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4344.

Jde o provedení opravných prostředků osobou neoprávněnou (§ 1 čís. 1 nov. č. 3/78), provedl-li opovězené při hlavním přelíčení nezl. obžalovaným bez obhájce i jeho jménem advokát, zmocněný otcem, jehož však obžalovaný nezmocnil k tomu, by mu opatřil obhájce k provedení oněch opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1931, Zm I 746/30-1.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost a odvolání do rozsudku krajského soudu